

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 4ης Φεβρουαρίου 1988 *

Στην υπόθεση 145/86,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Hoge Raad των Κάτω Χωρών προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Horst Ludwig Martin Hoffmann, κατοίκου Enschede (Κάτω Χώρες),

και

Adelheid Krieg, κατοίκου Neckargemünd (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας),

η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία των άρθρων 26, 27, 31 και 36 της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (στο εξής: Σύμβαση),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, G. Bosco και G. C. Rodríguez Iglesias, προέδρους τμήματος, T. Koopmans, K. Bahlmann, R. Joliet και T. F. O'Higgins, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: D. Louterman, υπάλληλος διοικήσεως

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- ο Hoffmann, αναιρεσειών της κύριας δίκης, εκπροσωπούμενος κατά την έγγραφη διαδικασία από το δικηγόρο Χάγης Korthals Altes και κατά την προφορική διαδικασία από το δικηγόρο Χάγης H. AE. Uniken Venema,
- η Krieg, αναιρεσίβλητη της κύριας δίκης, εκπροσωπούμενη κατά την έγγραφη διαδικασία από το δικηγόρο Χάγης H. J. Bronkhorst και κατά την προφορική διαδικασία από το δικηγόρο Χάγης B. J. Drijber,
- η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τον Ch. Böhmer,
- η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον S. J. Hay,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη κατά την έγγραφη διαδικασία από τον L. Gyselen, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον S. Pieri, ιταλό δημόσιο υπάλληλο που τέθηκε στη διάθεση της Επιτροπής, και κατά την προφορική διαδικασία από τον H. van Lier, μέλος της νομικής της υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 20ής Μαΐου 1987,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 9ης Ιουλίου 1987,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με απόφαση της 6ης Ιουνίου 1986, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 13 Ιουνίου 1986, το Hoge Raad υπέβαλε, δυνάμει του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (στο εξής: σύμβαση), πέντε ερωτήματα ως προς την ερμηνεία σειράς άρθρων της εν λόγω συμβάσεως.

- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του H. L. M. Hoffmann (στο εξής: ο σύζυγος) και της A. Krieg (στο εξής: η σύζυγος) ως προς την εκτέλεση στις Κάτω Χώρες απόφασης του Amtsgericht Heidelberg που υποχρεώνει το σύζυγο να καταβάλλει μηνιαία διατροφή στη σύζυγο.

- 3 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, οι διάδικοι της κύριας δίκης είναι γερμανοί υπήκοοι που τέλεσαν το γάμο τους το 1950, το δε 1978 ο σύζυγος εγκατέλειψε τη συζυγική κατοικία στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και εγκαταστάθηκε στις Κάτω Χώρες. Μετά από αίτηση της συζύγου, ο σύζυγος υποχρεώθηκε, με απόφαση του Amtsgericht Heidelberg της 21ης Αυγούστου 1979, να της καταβάλλει τη διατροφή που προβλέπεται για την περίπτωση συζύγων ευρισκομένων σε διάσταση.

- 4 Μετά από αίτηση του συζύγου, το Arrondissementsrechtbank του Maastricht εξέδωσε το διαζύγιο με ερήμην εκδοθείσα απόφαση, την 1η Μαΐου 1980, εφαρμόζοντας, σύμφωνα με τους ολλανδικούς κανόνες περί συγκρούσεως νόμων, το γερμανικό δίκαιο. Στις 19 Αυγούστου 1980, το διαζύγιο άρχισε να ισχύει στις Κάτω Χώρες καταχωριζόμενο στο ληξιαρχείο της Χάγης. Η απόφαση αυτή περί διαζυγίου, η οποία δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της συμβάσεως, δεν είχε αναγνωριστεί στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατά το χρόνο που το εθνικό δικαστήριο θεωρεί κρίσιμο για την παρούσα υπόθεση.

- 5 Μετά από αίτηση της συζύγου, ο πρόεδρος του Arrondissementsrechtbank του Almelo με Διάταξη της 29ης Ιουλίου 1981 διέταξε την περιαφή του εκτελεστηρίου τύπου στην απόφαση του Amtsgericht Heidelberg, σύμφωνα με το άρθρο 31 της συμβάσεως. Η περιαφή του εκτελεστηρίου τύπου κοινοποιήθηκε τον Απρίλιο του 1982 στο σύζυγο ο οποίος δεν την προσέβαλε.

- 6 Στις 28 Φεβρουαρίου 1983, η σύζυγος προέβη σε κατάσχεση εις χείρας του εργοδότη του συζύγου. Ο τελευταίος ζήτησε από τον πρόεδρο του Arrondissementsrechtbank του Almelo τη λήψη προσωρινών μέτρων με σκοπό την άρση της κατασχέσεως, τουλάχιστον προσωρινώς. Πρωτοδίκως το αίτημά του έγινε δεκτό. Στην κατ' έφεση δίκη, ωστόσο, το Gerechtshof του Arnhem απέρριψε το αίτημά του. Κατά της αποφάσεως αυτής ασκήθηκε αναίρεση ενώπιον του Hoge Raad.

7 Κρίνοντας ότι η επίλυση της διαφοράς εξαρτάται από την ερμηνεία σειράς άρθρων της συμβάσεως, το Hoge Raad υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- 1) « Η υποχρέωση αναγνώρισεως αποφάσεως που εκδόθηκε σε συμβαλλόμενο κράτος (άρθρο 26) επιβάλλει στα άλλα συμβαλλόμενα κράτη την υποχρέωση αναγνώρισεως στην εν λόγω απόφαση των ιδίων συνεπειών με εκείνες που αναπτύσσει κατά το δίκαιο του κράτους στο οποίο εκδόθηκε, με συνέπεια να μπορεί να εκτελείται κάθε φορά που μπορεί επίσης να εκτελεστεί στο εν λόγω κράτος μέλος; »

- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: « Οι συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 26 και 31 της Συμβάσεως των Βρυξελλών έχουν την έννοια ότι η υποχρέωση αναγνώρισεως αποφάσεως που εκδόθηκε σε συμβαλλόμενο κράτος συνεπάγεται ότι η εν λόγω απόφαση, εφόσον εξακολουθεί να παραμένει εκτελεστή κατά το δίκαιο του κράτους εκδόσεώς της, μπορεί, επίσης, να εκτελεστεί, στις ίδιες περιπτώσεις, σε άλλο κράτος μέλος; »

- 3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα: « Σε περίπτωση όπως η παρούσα, μπορεί να προβληθεί το ασυμβίβαστο αποφάσεως γερμανικού δικαστηρίου που υποχρεώνει σε καταβολή διατροφής, με τη μεταγενέστερη ολλανδική απόφαση περί εκδόσεως διαζυγίου, ή μπορεί να προβληθεί λόγος δημοσίας τάξεως » (άρθρο 27, σημεία 1 και 3);

- 4) « (Το σύστημα που προβλέπει) η Σύμβαση των Βρυξελλών συνεπάγεται αποδοχή του κανόνα σύμφωνα με τον οποίο όταν ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος παραλείπει να προβάλλει, στην κατά της περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου προσφυγή του, νόμιμη αιτία που εμποδίζει τη μεταγενέστερη εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως και η οποία περιήλθε σε γνώση του πριν την παρέλευση της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 36, εδάφιο 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, δεν μπορεί να προβάλλει τη νόμιμη αυτή αιτία στο πλαίσιο μεταγενέστερης προσφυγής κατά της (συνεχίσεως της) εκτελέσεως; »

- 5) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τέταρτο ερώτημα: « (Το σύστημα που προβλέπει) η Σύμβαση των Βρυξελλών συνεπάγεται ότι ο δικαστής του κράτους στο οποίο χορηγήθηκε η περιαφή του εκτελεστηρίου τύπου υποχρεούται να εφαρμόσει αυτεπαγγέλτως, σε περίπτωση μεταγενέστερης αγωγής κατά της εκτελέσεως, τον αναφερόμενο στο (τέταρτο) ερώτημα κανόνα, ακόμα και όταν η εθνική του νομοθεσία δεν προβλέπει την εφαρμογή του; »
- 8 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης, η εξέλιξη της διαδικασίας και οι γραπτές παρατηρήσεις που κατατέθηκαν στο Δικαστήριο. Τα στοιχεία αυτά του φακέλου δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.
- 9 Το πρώτο ερώτημα του εθνικού δικαστηρίου αναφέρεται, κατ' ουσία, στο αν μια αλλοδαπή απόφαση που έχει αναγνωριστεί δυνάμει του άρθρου 26 της συμβάσεως πρέπει, καταρχήν, να αναπτύσσει στο κράτος της αναγνώρισεως τις ίδιες έννομες συνέπειες με εκείνες που αναπτύσσει στο κράτος εκδόσεως της αποφάσεως.
- 10 Πρέπει, σχετικώς, να τονιστεί ότι σκοπός της συμβάσεως « είναι να διευκολύνει, στο μέτρο του δυνατού, την ελεύθερη κυκλοφορία των αποφάσεων » και ότι « υπ' αυτό το πνεύμα πρέπει να ερμηνεύεται ». Η αναγνώριση πρέπει, συνεπώς, « να έχει ως συνέπεια να προσδίδει στις αποφάσεις το κύρος και την αποτελεσματικότητα που απολαμβάνουν στο κράτος εκδόσεώς τους » (έκθεση επί της συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (PB 1979, C 59, σσ. 42 και 43).
- 11 Κατά συνέπεια, πρέπει να δοθεί ως απάντηση στο πρώτο ερώτημα του εθνικού δικαστηρίου ότι αλλοδαπή απόφαση που έχει αναγνωριστεί δυνάμει του άρθρου 26 της συμβάσεως πρέπει, καταρχήν, να αναπτύσσει στο κράτος αναγνώρισεως τις ίδιες έννομες συνέπειες με εκείνες που αναπτύσσει στο κράτος εκδόσεώς της.
- 12 Ενόψει των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, όπως αυτά προκύπτουν από τη διαδικασία, το δεύτερο ερώτημα που έθεσε το εθνικό δικαστήριο

αφορά, κατ' ουσία, το αν αλλοδαπή απόφαση η οποία περιεβλήθη τον εκτελεστήριο τύπο σε συμβαλλόμενο κράτος, κατ' εφαρμογή του άρθρου 31 της συμβάσεως, πρέπει να εξακολουθεί να εκτελείται σε όλες τις περιπτώσεις που θα μπορούσε να εκτελεστεί στο κράτος εκδόσεώς της, έστω και αν, κατά τη νομοθεσία του κράτους εκτελέσεως, δεν μπορεί πλέον να εκτελείται για λόγους που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της συμβάσεως.

- 13 Στην παρούσα υπόθεση, η απόφαση της οποίας ζητείται η εκτέλεση υποχρεώνει ένα σύζυγο να καταβάλλει διατροφή στη σύζυγό του στο πλαίσιο της υποχρέωσης συντηρήσεως που υπέχει από το γάμο. Η απόφαση αυτή προϋποθέτει αναγκαστικώς την ύπαρξη του συζυγικού δεσμού.
- 14 Πρέπει, κατά συνέπεια, να εξεταστεί αν η λύση του συζυγικού δεσμού, που προκύπτει από απόφαση διαζυγίου που εξέδωσε δικαστήριο του κράτους εκτελέσεως, μπορεί να έχει ως συνέπεια τη μη συνέχιση της εκτελέσεως της αλλοδαπής αποφάσεως, ακόμα και στην περίπτωση που η τελευταία παραμένει εκτελεστή στο κράτος εκδόσεώς της, ελλείψει αναγνώρισεως της αποφάσεως περί διαζυγίου.
- 15 Πρέπει, σχετικώς, να διαπιστωθεί ότι η σύμβαση στο άρθρο 1, εδάφιο 2, σημείο 1, αποκλείει από το πεδίο εφαρμογής της την προσωπική κατάσταση των φυσικών προσώπων και ότι δεν περιέχει κανέναν κανόνα που να υποχρεώνει το δικαστήριο του κράτους εκτελέσεως να εξαρτά τις συνέπειες εθνικής αποφάσεως περί εκδόσεως του διαζυγίου από την αναγνώριση της αποφάσεως αυτής στο κράτος εκδόσεως της αλλοδαπής αποφάσεως περί διατροφής.
- 16 Η διαπίστωση αυτή επιβεβαιώνεται από τη διάταξη του άρθρου 27, σημείο 4, της συμβάσεως το οποίο αποκλείει, καταρχήν, την αναγνώριση αλλοδαπών αποφάσεων που αντιβαίνουν προς κανόνα του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου του κράτους αναγνώρισεως που ρυθμίζει, μεταξύ άλλων, την προσωπική κατάσταση των φυσικών προσώπων. Πράγματι, όπως αποδεικνύει η διάταξη αυτή, σε ό,τι αφορά την προσωπική κατάσταση των φυσικών προσώπων, η σύμβαση δεν εισάγει παρεκκλίσεις από τους κανόνες που εφαρμόζονται δυνάμει του εθνικού δικαίου του επιληφθέντος δικαστηρίου.
- 17 Κατά συνέπεια, η σύμβαση δεν εμποδίζει το δικαστήριο του κράτους αναγνώρισεως να λάβει υπόψη του τις συνέπειες εθνικής αποφάσεως περί διαζυγίου, στο πλαίσιο της εκτελέσεως αλλοδαπής αποφάσεως περί διατροφής.

- 18 Πρέπει, συνεπώς, να δοθεί ως απάντηση στο εθνικό δικαστήριο ότι αλλοδαπή απόφαση, η οποία περιεβλήθη τον εκτελεστήριο τύπο σε συμβαλλόμενο κράτος, κατ' εφαρμογή του άρθρου 31 της συμβάσεως, και η οποία μπορεί ακόμα να εκτελεστεί στο κράτος εκδόσεώς της, δεν πρέπει να εξακολουθεί να εκτελείται στο κράτος αναγνωρίσεως όταν, σύμφωνα με τη νομοθεσία του τελευταίου, η εκτέλεση δεν μπορεί πλέον να πραγματοποιηθεί για λόγους που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της συμβάσεως.
- 19 Το τρίτο ερώτημα που υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο αφορά, κατ' ουσία, το αν αλλοδαπή απόφαση που υποχρεώνει το σύζυγο να καταβάλλει διατροφή στη σύζυγό του βάσει της υποχρεώσεως συντηρήσεως που υπέχει από το γάμο είναι ασυμβίβαστη, κατά την έννοια του άρθρου 27, σημείο 3, της συμβάσεως, με εθνική απόφαση περί εκδόσεως διαζυγίου μεταξύ των εν λόγω συζύγων, ή αν ακόμα η εν λόγω αλλοδαπή απόφαση αντίκειται προς τη δημόσια τάξη του κράτους αναγνωρίσεως, κατά την έννοια του άρθρου 27, σημείο 1.
- 20 Οι διατάξεις των οποίων ζητείται η ερμηνεία διατυπώνουν λόγους για τη μη αναγνώριση αλλοδαπών αποφάσεων. Δυνάμει του άρθρου 34, εδάφιο 2, για τους ίδιους λόγους δικαιολογείται άρνηση της περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου.
- 21 Ως προς το δεύτερο σκέλος της τρίτης ερωτήσεως, πρέπει να τονιστεί ότι, στο σύστημα της συμβάσεως, η προσφυγή στη ρήτρα της δημοσίας τάξεως, η οποία « πρέπει να γίνεται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις » (προαναφερθείσα έκθεση επί της συμβάσεως, σ. 44), αποκλείεται, εν πάση περιπτώσει, όταν, όπως στην παρούσα υπόθεση, το πρόβλημα που τίθεται είναι το ασυμβίβαστο αλλοδαπής αποφάσεως με εθνική απόφαση, το οποίο πρέπει να επιλυθεί βάσει της ειδικής διατάξεως του άρθρου 27, σημείο 3, που ρυθμίζει την περίπτωση κατά την οποία η αλλοδαπή απόφαση είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που εκδόθηκε μεταξύ των ιδίων διαδικών στο κράτος αναγνωρίσεως.
- 22 Για να διαπιστωθεί αν υπάρχει ασυμβίβαστο, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως, πρέπει να εξεταστεί αν οι εν λόγω αποφάσεις αναπτύσσουν έννομες συνέπειες οι οποίες αποκλείουν η μία την άλλη.

- 23 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, στην παρούσα υπόθεση η αλλοδαπή απόφαση περί διατροφής περιεβλήθη τον εκτελεστήριο τύπο, ενώ είχε ήδη εκδοθεί και αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου η απόφαση περί εκδόσεως του διαζυγίου και ότι η διαφορά της κύριας δίκης αφορά τη μετά την έκδοση του διαζυγίου περίοδο.
- 24 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, οι εν λόγω αποφάσεις αναπτύσσουν έννομες συνέπειες οι οποίες αποκλείουν η μία την άλλη. Πράγματι, ζητείται η εκτέλεση της αλλοδαπής αποφάσεως που προϋποθέτει αναγκαστικώς την ύπαρξη συζυγικού δεσμού, ενώ ο δεσμός αυτός ελύθη με απόφαση που εκδόθηκε μεταξύ των ιδίων διαδικών στο κράτος αναγνωρίσεως.
- 25 Πρέπει, συνεπώς, να δοθεί ως απάντηση στο τρίτο ερώτημα που υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο ότι αλλοδαπή απόφαση που υποχρεώνει σύζυγο να καταβάλλει διατροφή στη σύζυγό του, στο πλαίσιο της υποχρεώσεως διατροφής που υπέχει από το γάμο, είναι ασυμβίβαστη, κατά την έννοια του άρθρου 27, σημείο 3, της συμβάσεως με εθνική απόφαση περί εκδόσεως διαζυγίου μεταξύ των ιδίων συζύγων.
- 26 Το τέταρτο και πέμπτο ερώτημα που υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο αφορούν το αν το άρθρο 36 της συμβάσεως πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι ο διάδικος, ο οποίος δεν άσκησε κατά της περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου την προσφυγή που προβλέπει η εν λόγω διάταξη, δεν μπορεί πλέον να προβάλει, κατά το στάδιο εκτελέσεως της αποφάσεως, νόμιμη αιτία που θα μπορούσε να προβάλει στο πλαίσιο της προσφυγής του αυτής κατά της περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου και αν ο εν λόγω κανόνας πρέπει να εφαρμόζεται αυτεπαγγέλτως από τα δικαστήρια του κράτους αναγνωρίσεως.
- 27 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στα ερωτήματα αυτά, πρέπει, καταρχάς, να τονιστεί ότι για να περιοριστούν οι προϋποθέσεις από τις οποίες μπορεί να εξαρτάται η εκτέλεση αποφάσεων που εκδόθηκαν σε συμβαλλόμενο κράτος, σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, η σύμβαση προβλέπει μια ιδιαίτερα συνοπτική διαδικασία για την περιαφή του εκτελεστηρίου τύπου, η οποία δεν χορηγείται μόνο για τους λόγους που περιοριστικώς αναφέρονται στα άρθρα 27 και 28. Ωστόσο, η σύμβαση περιορίζεται να ρυθμίσει τη διαδικασία περιαφής με τον εκτελεστήριο τύπο των αλλοδαπών αποφάσεων και δεν υπεισέρχεται στην καθαυτό εκτέλεση, η οποία εξακολουθεί να ρυθμίζεται από το εθνικό δίκαιο του επιληφθέντος δικαστηρίου (απόφαση της 2ας Ιουλίου 1985, Deutsche Genossenschaftsbank, 148/84, Συλλογή 1985, σ. 1981, ιδίως σ. 1987).

- 28 Κατά συνέπεια, η εκτέλεση αλλοδαπής αποφάσεως που έχει περιβληθεί τον εκτελεστήριο τύπο πραγματοποιείται σύμφωνα με τους δικονομικούς κανόνες του εθνικού δικαίου του επιληφθέντος δικαστηρίου, περιλαμβανομένων των κανόνων που ρυθμίζουν τις δυνατότητες παροχής εννόμου προστασίας.
- 29 Ωστόσο, η εφαρμογή των δικονομικών κανόνων του κράτους αναγνώρισεως, στο πλαίσιο της εκτέλεσεως, δεν πρέπει να περιορίζει την πρακτική αποτελεσματικότητα του συστήματος που προβλέπει η σύμβαση για την περιαφή του εκτελεστηρίου τύπου.
- 30 Κατά συνέπεια, οι δυνατότητες παροχής εννόμου προστασίας που προβλέπει η εθνική νομοθεσία δεν εφαρμόζονται όταν η προσφυγή κατά της εκτελέσεως αλλοδαπής αποφάσεως που έχει περιβληθεί τον εκτελεστήριο τύπο ασκείται από το ίδιο πρόσωπο που θα μπορούσε να είχε ασκήσει προσφυγή κατά της περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου και στηρίζεται σε νόμιμη αιτία που θα μπορούσε να είχε προβληθεί στο πλαίσιο της εν λόγω προσφυγής. Πράγματι, υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσβολή της εκτέλεσεως θα κατέληγε στην αμφισβήτηση της περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου μετά την πάροδο της αυστηρής προθεσμίας που τάσσει το άρθρο 36, εδάφιο 2, της συμβάσεως και θα είχε ως συνέπεια τον περιορισμό της πρακτικής αποτελεσματικότητας της εν λόγω διατάξεως.
- 31 Ο δεσμευτικός χαρακτήρας της προθεσμίας που τάσσει το άρθρο 36 της συμβάσεως επιβάλλει στο εθνικό δικαστήριο την υποχρέωση τηρήσεώς της. Το εθνικό δικαστήριο οφείλει, κατά συνέπεια, να απορρίψει αυτεπαγγέλτως ως απαράδεκτη προσφυγή που ασκήθηκε βάσει της εθνικής νομοθεσίας, όταν η προσφυγή αυτή συνεπάγεται τη μη τήρηση της εν λόγω προθεσμίας.
- 32 Ο κανόνας αυτός, ο οποίος προκύπτει από το σύστημα της συμβάσεως, δεν πρέπει, ωστόσο, να εφαρμόζεται όταν, όπως στην παρούσα περίπτωση, έχει ως συνέπεια να υποχρεώνει το εθνικό δικαστήριο να αγνοεί τις ένομες συνέπειες εθνικής αποφάσεως περί εκδόσεως διαζυγίου, η οποία δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της συμβάσεως, με την αιτιολογία ότι η απόφαση αυτή δεν έχει αναγνωριστεί στο κράτος εκδόσεως της αλλοδαπής αποφάσεως της οποίας ζητείται η εκτέλεση.
- 33 Πράγματι, όπως διαπιστώθηκε στο πλαίσιο της απαντήσεως που πρέπει να δοθεί στο δεύτερο ερώτημα, η σύμβαση δεν περιέχει κανέναν κανόνα που να υποχρεώνει το δικαστήριο του κράτους αναγνώρισεως να εξαρτά τις συνέπειες μιας εθνικής αποφάσεως περί εκδόσεως διαζυγίου από την αναγνώριση της αποφάσεως αυτής στο κράτος εκδόσεως της αλλοδαπής αποφάσεως περί διατροφής, η οποία εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της συμβάσεως.

- 34 Πρέπει, συνεπώς, να δοθεί ως απάντηση στο τέταρτο και πέμπτο ερώτημα που υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο ότι το άρθρο 36 της συμβάσεως έχει την έννοια ότι διάδικος ο οποίος δεν άσκησε κατά της περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου την προσφυγή που προβλέπει η εν λόγω διάταξη δεν μπορεί να προβάλλει, στο στάδιο της εκτέλεσεως της αποφάσεως, νόμιμη αιτία που θα μπορούσε να είχε προβάλλει στο πλαίσιο της προσφυγής κατά της περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου και ότι ο κανόνας αυτός πρέπει να εφαρμόζεται αυτεπαγγέλτως από τα δικαστήρια του κράτους αναγνώρισεως. Ωστόσο, ο κανόνας αυτός δεν εφαρμόζεται όταν έχει ως συνέπεια να υποχρεώνει το εθνικό δικαστήριο να εξαρτά τις συνέπειες εθνικής αποφάσεως, που δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της συμβάσεως, από την αναγνώρισή της στο κράτος εκδόσεως της αλλοδαπής αποφάσεως της οποίας ζητείται η εκτέλεση.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 35 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε το Hoge Raad, με απόφαση της 6ης Ιουνίου 1986, αποφαινεται:

- 1) Αλλοδαπή απόφαση που έχει αναγνωριστεί δυνάμει του άρθρου 26 της συμβάσεως πρέπει, καταρχήν, να αναπτύσσει στο κράτος αναγνώρισεως τις ίδιες έννομες συνέπειες με εκείνες που αναπτύσσει στο κράτος εκδόσεώς της.
- 2) Αλλοδαπή απόφαση, η οποία περιεβλήθη τον εκτελεστήριο τύπο σε συμβαλλόμενο κράτος, κατ' εφαρμογή του άρθρου 31 της συμβάσεως, και η οποία μπορεί ακόμα να εκτελεστεί στο κράτος εκδόσεώς της, δεν πρέπει να εξακολουθεί να εκτελείται στο κράτος αναγνώρισεως όταν, σύμφωνα με τη νομοθεσία του τελευταίου, η εκτέλεση δεν μπορεί πλέον να πραγματοποιηθεί για λόγους που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της συμβάσεως.

- 3) Αλλοδαπή απόφαση που υποχρεώνει σύζυγο να καταβάλλει διατροφή στη σύζυγό του, στο πλαίσιο της υποχρέωσης διατροφής που υπέχει από το γάμο, είναι ασυμβίβαστη, κατά την έννοια του άρθρου 27, σημείο 3, της συμβάσεως με εθνική απόφαση περί εκδόσεως διαζυγίου μεταξύ των ιδίων συζύγων.
- 4) Το άρθρο 36 της συμβάσεως έχει την έννοια ότι διάδικος ο οποίος δεν άσκησε κατά της περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου την προσφυγή που προβλέπει η εν λόγω διάταξη δεν μπορεί να προβάλει, στο στάδιο της εκτελέσεως της αποφάσεως, νόμιμη αιτία που θα μπορούσε να είχε προβάλει στο πλαίσιο της προσφυγής κατά της περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου και ότι ο κανόνας αυτός πρέπει να εφαρμόζεται αυτεπαγγέλτως από τα δικαστήρια του κράτους αναγνώρισεως. Ωστόσο, ο κανόνας αυτός δεν εφαρμόζεται όταν έχει ως συνέπεια να υποχρεώνει το εθνικό δικαστήριο να εξαρτά τις συνέπειες εθνικής αποφάσεως, που δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της συμβάσεως, από την αναγνώρισή της στο κράτος εκδόσεως της αλλοδαπής αποφάσεως της οποίας ζητείται η εκτέλεση.

Mackenzie Stuart

Bosco

Rodríguez Iglesias

Koopmans

Bahlmann

Joliet

O'Higgins

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 4 Φεβρουαρίου 1988.

Ο γραμματέας

Ο πρόεδρος

P. Heim

A. J. Mackenzie Stuart